

skulde udsendes til Missionsmarken som den første kvindelige Læge, stod hun i stor Taknemmelighedsgæld til Kvindebevægelsen i sit Land, fordi hun kunde overtage sit Arbejde derude som fuldstændig uddannet Læge.

Senere ser vi i Amerika de store Kvindemissionsselskaber fremkomme. Disse er helt eller delvis selvstændige og har ikke alene haft en overordentlig Betydning for Missionen blandt de hedenske og muhammedanske Kvinder, men har tillige øvet sin Indflydelse paa de kristne Kvinders Udvikling i Amerika. Kunde disse Selskaber være opstaaede, hvis Kvindebevægelsen ikke havde kæmpet for, at Kvinderne skulde have Ret til at faa en fuldstændig Uddannelse og Raadighed over egen Fortjeneste og havde kaldt Ansvarsfølelsen frem hos den selvstændigt tænkende Kvinde?

Naar vi møder Kvinder som Delegerede ved Verdensmissionskonferencerne i New-York 1900, i Edinburgh 1910, ved den kristelige Studenterbevægelses Konferencer, paa Missionskonferencerne i de hedenske og muhammedanske Lande i Kairo 1906, Shanghai 1907, Lucknow 1911 o. s. v., ser dem deltage i Forhandlingerne og optræde som Talere, hvem kan vi saa takke for dette Fremskridt, hvem har kæmpet saaledes mod Mændenes Fordomme, at det blev Kvinderne tilladt ikke alene at bruge deres Kræfter, Formue og Arbejdsevne for den Sag, de havde faaet kær, men tillige at gøre deres Indflydelse gældende gennem Forhandlingerne og ogsaa lade deres Evner som Talere komme Missionssagen til Gode? Hvem andre end Kvindebevægelsen.

Dog ikke alene paa Missionsmarken, ikke alene paa Missionskonferencerne og i Kvindemissionsselskaberne er den moderne, kristne Kvinde virksom. Hun begynder nu ogsaa at finde sin Plads som Leder i de forskellige store Missionsselskaber.

Baade Kvinder og Mænd, som har det rette Overblik, indser nu, at der spildes megen Kraft, Tid og Penge, naar Kvinder arbejder for sig og Mænd for sig. Og det er ikke alene et ganske utilladeligt Tidsspilde, nej, det skader Arbejdet paa Missionsmarken mere, end de fleste tænker sig. Samarbejde bliver nu Løsenet, baade ude og hjemme, Manden skal virke med sin Medhjælp, den ham jævnbyrdige Kvinde, og derved udfylder de gensidig hinanden.

Denne Tanke udtryktes saaledes af Frk. *Ruth Rouse*, Rejsesekretær for Verdens kristelige Studenterforbund: Hvad Hedningemissionen nu trænger til, er den aandeligt udviklede og modne Kvinde, der ikke kan føle sig tilfreds med et lille, isoleret Arbejde ude eller hjemme, men som sammen med sin Kirkes Mænd ønsker at være med til at løse den store Opgave: „Hedningernes Frelse i alle Lande.“

Kvindebevægelsen har sin Plads i Guds Plan for Verdens Evangelisation. Ganske vist bliver man ikke gennem Kvindebevægelsen nogen *kristelig* Personlighed. Her maa Gud selv, ofte gennem en Aarrække, berede sit Værktøj, Kvinder saavel som Mænd; men Uddannelse og indre Udvikling er nu til dags lige saa absolut nødvendig for Kvinder som for Mænd. Jeg vil blot i denne Forbindelse pege paa de Lande, hvor Kvindebevægelsen endnu er ny, eller hvor dens Tanker endnu ikke har gennemtrængt Befolkningen, heller ikke den kristelige Del af den. I de Lande findes der lige saa gode og fromme Kvinder som de andre, men i Missionsvirksomheden spiller disse en ganske underordnet Rolle. I de Lande findes der blandt Førerne for Hedningemissionen lige saa gode og fromme Mænd som i de andre, og Resultatet af deres Bestræbelser ligger dem akkurat lige saa meget paa Hjerte; men uden at de maaske selv ved af det, staar de som en Hindring for Kvindernes Virk-